

בש"פ 8407/15 - רדיע חאזם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8407/15 - א'

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

המבקש: רדיע חאזם

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד

החלטה

1 בפניי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 20.9.2015, בו נדחה ערעור שהגיש המבקש על גזר דין מיום 28.1.2015 שניתן בבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה, לאחר שהמבקש הורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא ביטוח ונהיגה ללא רשיון נהיגה תקף. בגזר הדין, עליו הוגש הערעור, הוטלו על המבקש תשעה חודשי מאסר בפועל, עונש מאסר מותנה, פסילה מהחזקת רשיון נהיגה למשך שבע שנים, עונש פסילה מותנה, והתחייבות כספית להימנע מביצוע עבירות.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי ניתן בסיומו של דיון שנערך בפניו ביום 20.9.2015, אליו לא התייצבו המבקש ובא-כוחו. יצוין כי המבקש לא התייצב גם לדיון קודם שהיה קבוע ליום 14.6.2015, ובהחלטה מאותו היום נקבע כי הדיון יידחה בכפוף לתשלום הוצאות המשיבה עד חמישה ימים לפני מועד הדיון, וכי אם לא ישולמו ההוצאות

עמוד 1

הערעור יידחה לגופו. ההוצאות לא שולמו ומשהמבקש ובא-כוחו לא התייצבו כאמור גם למועד הנדחה, ניתן פסק דין הדוחה את הערעור.

בהמשך לכך הגיש המבקש בבית המשפט המחוזי בקשות לביטול פסק הדין ולמתן ארכה לתשלום ההוצאות בהן חויב (במועדים 2.11.2015, 4.11.2015 ו-18.11.2015), אך בקשותיו נדחו. כשבועיים וחצי לאחר דחיית בקשתו השלישית, ביום 8.12.2015, הגיש המבקש את הבקשה שבפניי למתן ארכה להגשת בקשת רשות ערעור על פסק הדין (אליה צירף עותק של בקשת רשות הערעור).

2. המשיבה מתנגדת לבקשה, בצינה כי התנהלותו של המבקש מתאפיינת בזלזול בהליך ובהחלטות בית המשפט, כי המבקש לא הציג נימוק המניח את הדעת להשתתפותו בהגשת ההליך, וכי סיכויי ההליך שהגשתו מתבקשת אינם טובים.

3. לאחר ששקלתי בדבר ואיזנתי בין השיקולים הרלבנטיים החלטתי לקבל את הבקשה.

כאמור, טרם פנייתו לבית משפט זה הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין אשר ניתן בהעדר התייצבות (וזוהו אכן הנתב בו ראוי לילך עת ניתן פסק דין בשל אי התייצבות, ראו הוראת סעיף 208 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) וכן ראו רע"פ 7782/13 פלוני נ' מדינת ישראל (14.11.2013)). הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 2.11.2015, כחודש לאחר המועד בו החל המבקש לרצות את מאסרו. כלומר, המבקש לא הגיש את בקשת הביטול בתוך פרק הזמן הקבוע בהוראת סעיף 208א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, לפיה יש להגיש בקשה כאמור בתוך חמישה-עשר ימים מהמועד בו ההחלטה הודעה למבקש. ואולם, בית המשפט המחוזי לא דחה את בקשתו של המבקש בשל האיחור בהגשתה על אחר, אלא הורה בהחלטה מאותו היום "לתגובה מפורטת של התביעה". גם בהחלטה מיום 4.11.2015 הדוחה את הבקשה לביטול פסק הדין לא צוין כי הבקשה נדחת בשל האיחור בהגשתה.

בהינתן האמור ניתן לסבור כי במשתמע בית המשפט האריך את המועד להגשת הבקשה (כסמכותו בסעיף 208א(ב) סיפה לחוק סדר הדין הפלילי, ראו ע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (7.4.2008). והשוו להחלטה בבקשה לתיקון פסק דין לפי סעיף 81 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 וליישומה של הוראת תקנה 398 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: ע"א 856/12 צרפתי שמעון בע"מ פרחי ביקל בע"מ, פסקה 6 (12.2.2012); בש"א 5028/14 מטטוף נ' בנק דיסקונט למשכנתאות בע"מ (16.8.2004)). המסקנה העולה מסברה זו היא כי יש למנות את הימים הנתונים להגשת ההליך הערעורי על פסק הדין למן מועד המצאת ההחלטה בבקשה (הראשונה) לביטול פסק הדין (ראו: רע"פ 6016/06 קובן נ' מדינת ישראל מע"מ תל-אביב, פסקה 9 (17.7.2007); בש"פ 1426/15 מתניאן נ' עירית תל-אביב (19.4.2015)), וכפועל יוצא, ההליך הערעורי הוגש לבית משפט זה טרם שחלף המועד להגשתו. כאמור, לא נעלם מעיני כי בית המשפט המחוזי לא נתן החלטה פוזיטיבית בדבר ארכה להגשת בקשה לביטול פסק הדין וכי לא התייחס בהחלטתו להוראת סעיף 208א לחוק סדר הדין הפלילי ולמסגרת הזמן הקבועה בה לעניין הגשת בקשה לביטול פסק דין, אך משדן הוא בבקשה לגופה מתעורר בעניין לפחות ספק פרשני. נוכח ספק זה ובהתחשב גם במהות ההליך שהגשתו מתבקשת ובאמת המידה הנוהגת בכגון דא, סבורני כי אין מקום לחסום את דרכו של המבקש לבית משפט זה (מבלי להביע עמדה ביחס לסיכויי ההליך לגופו).

אשר על כן, תקבל המזכירות את ההליך הערעורי המצורף לבקשה זו לרישום, ותתייק בתיק שייפתח גם את החלטתי זו.

ניתנה היום, כ"ז בטבת התשע"ו (8.1.2016).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת
